

ט. כרמי

למען השם

1. היא מתהלכת בגן הלילי בין הרוקדים. לוח־הימים: שמך מלא, חסר, עלום, גלוי, ורק הוא הגורר את עונות שנתו. כעמוד אש.
2. היא אומרת את שמה הפרטי וכף ידה מוסיפה את שאר הפרטים: הסלם, המהירות והרכב הכלים.
3. גופך הופך לפעמון ויש לך רשות להכנס אל המקום שקיומו הופך כהרף-עין לשמועה רחוקה.
4. האם אתה קיים? כן, בשאתה ציר נאמן, בשאתה משגר מכתב רשום, רץ, מחיג, עושה את רצונה. תמיד הקבלה המעשית שבגדיך: שמה.
5. תלמידו של אבולעאפיה: יצא גוף מגופו, נצב לעמתו — מראה־של־אש. אני צורף פחות מכשר: אני צריך אותך מולי, תחתי ולצדי, עלי ומעלי כדי לדעת שהאש קיימת.
6. ראשך כמו מטטלח. היא היר המכוננת, והזמן.
7. היא היר המנגנת, והזמן.
8. ולסיום, השאלה האחרונה: לכמה זמן? מוזר שהיא נשאלת ורקא ברגע שהזמן אינו קיים, בשכף ידי חמה כאלו אין חרף בעולם, בשגופך מפרש כיום וחיוכך אומר: העצב לא היה ולא נברא, ולסיום.
9. אולי היתה רק משל? יתוש ליד אוני השמאלית מזכיר לי כי גבי היה חסר־מגן. צפור עקשת, בחוץ, מנקרת באותה מלה. עוד מעט יבוא הדבור לבדק את הכבסים הלחים. מצחי מתכסה ועה. האור עולה. אולי היתה רק משל.
10. ככל שמתחנר לי שלא היתה, לא נבראה, כן מתבהרים תו־יפניה. אינני יודע איך לישוב את הסתירה הזאת.
11. שלחי לי צלום של שתיקתך. רק הכלתי־אפשרי ומציא לי מנוחה.